

HENRY ERICSSON - MIN FAR
biografi av
CHRISTOFFER H. ERICSSON
Layout: Författaren och Martin
Ericsson
Litorale, 2002
194 sidor, ca 29,70 euro

■ En mörk oktoberkväll 1933, då Christoffer H. Ericsson var tretton år gammal, omkom hans föräldrar Henry och Quita Eriksson i en uppseendeväckande olycka, då de med sin bil körde ned i Borgå å. Också litteraturhistorikern Erik Kihlman och hans hustru Gunnel dog i olyckan. De båda paren hade varit på besök hos vännen Jarl Hemmer i diktarhuset.

Fadern Henry, född 1898, var vid det laget en erkänd formgivare och hade de senaste åren satsat på grafik och en karriär också som bildkonstnär. Han hann emellertid aldrig ställa ut någonting, däremot ordnade vännen Bertel Hintze ett par minnesutställningar.

Som formgivare hade Ericsson arbetat med glas och glas-maleri, silver, restauranginredningar och utställningar - bl.a. utformade han den finländska avdelningen vid den internationella konstindustrinställningen i Paris 1925. Han hade också fått beröm för några inlägg som scenograf.

Christoffer H. Ericsson, känd som fjöhistoriker med också skönlitterära böcker på meritlistan, har nu förverkligat en länge närd plan att lyfta fram faderns insatser. Det sker i formen av en biografi "Henry Ericsson - min Far", där han går igenom hans liv år för år, med tyngdpunkt på de aktiva arbetsårens uppdrag, resor och strävanden.

läsaren följa
formgivarens/konstnärrens
utveckling också visuellt.

HENRY ERICSSON växte upp i St. Michel. Fadern var officer i den ryaka armén, modern en borgarflicka från Oskarshamn i Sverige. Också Henrys far dog ung, blott 30 år gammal, när Henry ännu var spädbarn. Modern gifte senare om sig med stadens apotekare.

Modern understödde Henrys konstnärliga intresse och han inledde som 17-åring sina studier vid Centralskolan för konstflit i Helsingfors. Där lärde han också känna sin blivande maka, den några år äldre Maria Laisa Björnberg, kallad Quita. De gifte sig 1919, enda sonen Christoffer föddes följande år.

Henry Ericssons karriär skjuter snabbt fart i den kulturhungeriga unga republiken. Att landets resurser sedan inte alltid kunde backa upp den goda viljan fick Henry känna av i samband med just utställningen i Paris. Budgeten var på tok för liten, och man fick bl.a. låna ihop möbler för att få det att gå runt.

Ett fransk hederstitel med tillhörande ordenstecken blev den enda behållningen för den unga formgivaren.

Men uppdraget förstärkte samtidigt hans renommé på hemmaplan, ett renommé som redan före det backats upp med bl.a. framgångar i några tävlingar. Till dessa hörde första och tredje priset i en tävling om glasmålningar till koret i Åbo domkyrka som utlystes hösten 1923. Glasmålningarna kom dock aldrig att förverkligas.

Glas kom också annars att spela en viktig roll i hans arbete och han kom i slutet av 20-talet att knytas till glasbruket i Riihimäki. Det var också främst (men inte enbart) i det tecknet

ställningen i Barcelona 1929.

ERICSSON VAR också aktiv inom den s.k. Ornamo-gruppen, en sammanslutning för konsthantverkare och formgivare, och fick den vägen såväl dugliga medarbetare som ett viktigt kontaktnät.

Till utvecklingen bidrog också enligt tidens manér några bildningsresor till södra Europa, där HE särskilt fäste sig vid Anticoli i Sabinerbergen utanför Rom, en miljö han återkom till också senare och som fick betydelse för hans utveckling som fri konstnär.

Stilmässigt anslöt sig HE till den s.k. 20-talsklassicismen, medan han ställde sig tveksam till funktionalismen, ett stilideal som under hans sista år växte sig allt starkare.

Författaren går tämligen omsorgsfullt igenom faderns insatser och verk, i de fall där material finns, men berättar givetvis också om hans och familjens "civila" liv - umgängent med vänner, släktingar och medarbetare, sommarvistelser, resor, ateljébygget och flyttningen till Brändö, moderns växlande hobbyer, etc.

Han lyfter också ibland blicken för lite skildring av tiden och tidsandan och vartefter författaren växer upp kan han strö in personliga minnesbilder ur barnets perspektiv.

Skildringen är hållen i en torr redovisande ton och strikt kronologiskt uppbyggd, vilket ibland gör det hela lite oöverskådligt. En viss uppbyggnad av kronologin för att följa upp olika motiv, hade kanske gett ett tydligare resultat. Däremot är det en bra idé att spränga in bildsidor mellan varje kapitel.